

opføres på en konto med fast nummer. Kontoplanen viser således dels de faste numre, dels de arter af udgifter, resp. indtægter, der bør henføres til de enkelte standardkonti. Sidstnævnte angivelser kan efter sagens natur ikke være udtømmende, men angiver en række eksempler for placeringen.

Efter kontoplanen er standardkontiene samlet i følgende grupper inden for 10-talssystemet:

- 00—09. Lønninger m. v.
- 10—19. Forskellige ydelser.
- 20—29. Administrationsudgifter.
- 30—39. Bygningsudgifter.
- 40—49. Forplejningsudgifter.
- 50—59. Driftsudgifter.
- 60—69. Tilskud.
- 70—79. —
- 80—89. Andre udgifter.
- 90—99. Indtægter.

Der er således regnet med 8 udgiftsgrupper og 1 indtægtsgruppe. 70-tals-gruppen er indtil videre ubesat.

Hver af de 8 udgiftsgrupper omfatter udgifter af en vis ensartethed. Hver gruppe begynder med en „samlekonto“, betegnet henholdsvis 00, 10, 20 o. s. v., omfattende udgifter på alle de øvrige konti under gruppen: 1—9, 11—19, 21—29 o. s. v. Medens de sidstnævnte konti benyttes, hvor specifikation bør foretages, vil samlekontiene kunne anvendes i de tilfælde, hvor en indgående specifikation er af mindre interesse.

Under gruppen: Andre udgifter, 80—89, er konto 89 beregnet som „samlekonto“ for samtlige arter af udgifter.

Indtægterne er optaget under numrene 90—99, hvor konto 90 er „samlekonto“, medens specifikationer af indtægter findes under numrene 91—99.

Ved udformningen af specifikationerne under 1—9, 11—19, 21—29 o. s. v. er det anset for at være af betydning, at udgifter, der vil kunne variere efter den pågældende styrelses dispositioner, får egne konti. Som eksempler herpå kan nævnes de forskellige udgifter til aflønning af personale, udgifter til anskaffelser, udgifter til ekstraordinære eller overordentlige dispositioner. Omvendt er det anset for mindre nødvendigt at specificere beløb på de konti, der i almindelighed betegnes som „kalkulatoriske“, f. eks. kontorholdsudgifter, driftsudgifter for ejendomme, kommissionsudgifter — uanset at det i de enkelte tilfælde eventuelt drejer sig om udgifter af væsentlig størrelse.

Kontoplanen vil altså kunne benyttes på den måde, at samtlige påkrævede standardkonti anvendes i de tilfælde, hvor en vidtgående specifikation er ønskelig. I tilfælde, hvor man vil kunne nøjes med en grovere specifikation, anvendes „samlekontiene“ 00, 10, 20 o. s. v. Endelig vil der kunne forekomme bevillinger af så ubestemt karakter eller af så ringe størrelse, at man undgår specifikationer og benytter kontoen 89. Specifikationer vil alt efter interessen for disse kunne optages direkte i finanslovsforslagets tekst eller opføres i anmærkningerne.

Ved anvendelse af denne kontoplan opnås, at de enkelte bevillinger opføres efter deres art, således at bevillingens indhold fremgår af selve kontoen. Teksten til de enkelte underkonti (standardkonti) kan varieres efter behov, men indholdet af en konto er begrænset til de udgifts- (indtægts-) kategorier, der efter kontoplanen henhører under det pågældende nummer.

Anvendelse af kontoplanen tilsigter at give bevillingsmyndigheden bedre mulighed end hidtil for at drage sammenligning mellem bevillinger og for bedømmelse af størrelsen. Også for administrationen og for revisionen vil opstilling efter kontoplanen medføre fordele.

Kontoplanen bygger på erfaringerne fra styrelsernes og finansministeriets budgetarbejde og fra revisionens virksomhed. Der er som grundlag foretaget analyse af en række